

ת"פ 50713/11/13 - מדינת ישראל נגד ליהי דיין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50713-11-13 מדינת ישראל נ' דיין

בפני
בעניין: כבוד השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ליהי דיין

הנאשמת

גזר דין

אחריותה של הנאשמת שבפני נקבעה על יסוד הודאתה בביצוע עבירות שעניינן היזק לרכוש במזיד ואיומים.

על פי עובדות אישום מס' 1, ביום 26/6/12 בשעה 13:30 לערך, בבית המשותף לה ולמתלון שברה הנאשמת את משקפיו של המתלון, אשר אותה העת היה בן זוגה (להלן: "המתלון").

על פי עובדות אישום מס' 2, ביום 4/6/12 שלחה הנאשמת למתלון מסרון באמצעות הטלפון הנייד שלה ובו כתבה "אני ארסק אותך". בהזדמנות אחרת אמרה הנאשמת למתלון "אני אראה לך, אני אעשה לך, הרסת לי את החיים, אני גם אהרוס לך".

טיעוני הצדדים לעונש

התביעה סבורה כי אין זה המקרה המתאים להימנע מהרשעה, ועותרת להשתת מאסר מותנה בהעדר הליך טיפולי ובשל הכשלים באישיותה של הנאשמת כעולה מתסקיר שירות המבחן.

מנגד, טען הסנגור כי העבירות בוצעו על רקע אלימות של המתלון כלפי הנאשמת. מאז האירוע נפרדו דרכיהם של הצדדים, ומזה למעלה מ-3 שנים השניים אין בני זוג.

הסנגור מסביר את שיתוף הפעולה החלקי עם שירות המבחן בהעדר יכולתה של הנאשמת להתחייב לטיפול, עקב מחויבותה לפרנסת ילדיה ועבודתה "מסביב לשעון".

הסנגור מפנה לפסיקה ומבקש להימנע מהרשעת הנאשמת.

דין וגזירת דין

מתחם העונש ההולם

מדובר בשני אישומים בעלי רקע משותף, אשר נעברו בין אותם צדדים בסמיכות זמנים, ולפיכך ראיתי לקבוע לשניהם מתחם ענישה אחיד.

הערך המוגן בעבירת **האיומים** בה הורשעה הנאשמת הינו הזכות לשלום הציבור וכן הזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט.

יפים לעניינינו הדברים שנקבעו ברע"פ 2038/04 לם נ' מד"י:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

מידת הפגיעה בערך המוגן הינה נמוכה-בינונית, שכן דברי האיום של הנאשמת כללו אמירה שניתן לפרשה כמתייחסת לפגיעה בגופו של המתלונן.

בעבירת איומים, נוהגים בתי המשפט להשית מגוון עונשים החל מקנסות, דרך של"צ וכלה במאסר בפועל לתקופה קצרה, לעיתים בדרך של עבודות שירות.

באשר לעבירה שעניינה **היזק לרכוש במזיד** הערך המוגן בעבירה זו, הינו זכותו של אדם להגנה על קניינו. במקרה שבפני מדובר בפגיעה שאינה גבוהה מאוד, נוכח הנזק שנגרם.

בחירת הענישה הנוהגת בעבירה זו מעלה כי בתי המשפט נוטים להטיל עונשים הנעים בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר, שאפשר כי ירוצו בדרך של עבודות שירות.

בהתחשב בערכים המוגנים ובמידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובפסיקה הנוהגת אני קובע כי מתחם העונש ההולם לאירוע נשוא כתב האישום שבפני נע בין ענישה צופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה, עד לחודשיים מאסר בפועל, שאפשר כי ירוצו בדרך של עבודות שירות.

העונש המתאים

בעת גזירת עונשה של הנאשמת בתוך המתחם רשאי בית המשפט ליתן דעתו לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עליהן ניתן ללמוד בין היתר מטיעוני הצדדים ומתסקיר שירות המבחן.

קשייה של הנאשמת והשתלשלות חייה המורכבת מפורטים בהרחבה בתסקיר, ואמנע מלהביאם כאן בשל צנעת הפרט.

באופן כללי אציין כי על פי האמור בתסקיר, לא זכתה הנאשמת מגיל צעיר למילוי צרכים בסיסיים של בטחון והגנה מצד דמויות הוריות והיא מנהלת אורח חיים המאופיין בקווים הישרדותיים, עם קושי בשמירה על יציבות רגשית ובחוסר מיומנות להתמודד עם קשייה, הן במישור ההורי והן במישור הבין אישי כלפי סביבתה.

שירות המבחן מצוין כי שילובה של הנאשמת בטיפול יכול היה לסייע בהפחתת הסיכון לביצוע עבירות נוספות אך הנאשמת אינה פנויה בשלב זה להתחייב לטיפול.

הסנגור משיב בנקודה זו כי הנאשמת מקיימת מלחמת הישרדות יומיומית ועושה לביתה ללא לאות, ולפיכך אין היא מסוגלת להתחייב לטיפול.

עיינתי בחומר החקירה, בהתאם להסכמת הצדדים ונוכח טענת הנאשמת בטיעונים לעונש ולפיה נקט המתלונן באלימות נגדה בסמוך לביצוע העבירות.

מחומר החקירה עולה כי בין הנאשמת ובן זוגה התקיימה מערכת יחסים מתוחה ורוויית אלימות, לה היו שותפים שני הצדדים וכל אחד תרם את חלקו, מי יותר ומי פחות. נתתי דעתי כי גם לאירועים שבפני קדמה התלהטות יצרים בין הנאשם לבין המתלונן שההתרחשות המתוארת בכתב האישום הינה חלק ממנה.

נתתי משקל לקולא גם להיות הנאשמת נעדרת עבר פלילי, להודאתה בביצוע העבירה ולכך שהצדדים נפרדו לפני כ-3 שנים.

משלא הובאו ראיות בדבר נזק קונקרטי העלול להיגרם בהרשעת הנאשמת, וזאת בהתאם לפסיקה החלה בנושא, וחוסר פניות לטיפול, שאותו סבור אני כי הינה חייבת לעבור למען רווחתה העתידית גם אם זמנה אינו בידה, אין מקום להימנע מהרשעתה של הנאשמת בדיון.

לפיכך, אני מרשיע את הנאשמת בעבירות של איומים והיזק לרכוש בזדון, ודן אותה ל-30 יום מאסר וזאת על תנאי למשך 36 חודשים מהיום, אם תעבור הנאשמת משך תקופה זו אחת מן העבירות בהן הורשעה בתיק שבפני.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום 1.5.16 בנוכחות הצדדים.